

Te Godsheide op
59

Te Godsheide op

59

**Lucht verkoopt immers niet
dit boek misschien wel
(denk ik dan maar)**

Paul Lemmens

Eerste druk door Brave New Books in februari 2026

Auteur: Paul Lemmens

Coverontwerp: Paul Lemmens

Foto auteur: Copyright © dia4-3 DionArt

ISBN: 9789465384856

Copyright © Paul Lemmens

Contact: pl030766@hotmail.com

VOORWOORD

Met dit debuterend boek, niet te Algemeen Nederlands gebracht, duik je mee in mijn leefwereld van realiteit, reflectie, dromen, denken, fantaseren en doen.

Reeds 59 jaar leef ik op deze wijze en ik wil er best vrede mee nemen.

Het boek omschrijft de rush die 's morgens begint bij het ontwaken en eindigt bij het slapen gaan daags nadien.

Een tweedaagse dus.

Ik probeer in dit boek op een beeldende manier de meestal rare maar komische hersenspinsels die in mijn hoofd opgeroepen worden te beschrijven.

Zak even lekker en comfortabel onderuit in je lievelingszetel en kruip in je eigen fantasie en verbeelding.

Hopelijk ontspruit er regelmatig een spontane glimlach op je gezicht en besef je weer even hoe mooi het kan zijn dit aardse leven als uitverkorene te mogen beleven.

Veel leesplezier!

Paul

Ik lees 9.15u op de wekkerradio, het ochtendlicht ontsteekt zich in al zijn glorie en verblindt me fel als ik gapend mijn ogen ontsluit. Even moet ik ze terug dichtknijpen wegens té fel, je kent dat wel.

Poew seg, denk ik bij mezelf, waarom moet de dag nu weer zo intens en dreigend beginnen?

Twaalf volle uren aan een stuk bleef ik in mijn bed vertoefd, dat is al ruimschoots geleden, op zijn minst 20 jaar vermoed ik.

Toen te wijten aan wat teveel alcoholgebruik meen ik mij te herinneren, of misschien was ik echt wel wat ziekjes wat een mens meestal ook warm ondergedompeld aan zijn bed gekluisterd houdt.

Nee, ik bedenk me dat dat laatste, het ziek zijn dus, zelfs al 30 jaar geleden moet geweest zijn. Wat vliegt de tijd toch snel.

Maar goed, nu dus, zowat 20 jaar later, is het me weer overkomen.

Tja, blijkbaar komt mij zoiets dus om de 10 of 20 jaar wel eens voor.

Om welke reden zou een veelvoud van 10 jaar van betekenis kunnen zijn dat een mens 12 uur aan een stuk in zijn bed vertoefd blijft?

Dat lijkt wiskundig niet eens te verklaren of er moest een kansberekeningsformule voor bestaan waar ik echter niet direct weet van heb. Ik ga er mijn kop vandaag niet verder over breken, ik heb andere katjes te geselen.

Mijn hersenen worden de laatste tijd heel wat geprikkeld door extreem gepieker.

Echter gepieker om eigenlijk niets bedenkt deze man die 3 jaar geleden op zijn 56ste levensjaar besliste om zijn leven over een andere boeg te gooien.

De boeg eens 180° de andere richting uitzwieren en beslissen om eindelijk eens ten volle, maar in alle rust, te genieten van het leven dat zou resten en me dus nog te wachten staat. We kunnen er maar beter het beste van maken, alleluja, amen en uit.

Stoppen met werken was de eerste stap.

Financieel onafhankelijk zijn kon ik al enige tijd afvinken. Op mijn 20ste had ik immers becijferd dat deze slaagkans het grootst zou zijn als, ten eerste, ik een goeie job zou vinden waarin ik me zou kunnen opwerken. Ten tweede, ik mij nooit financieel zou verlagen bij het maken van een carrièreswitch. Ten derde, ik toch wel enigszins zuinig zou moeten gaan leven. Ten vierde, ik op tijd aan het gewenste aantal kinderen, twee in dit geval (en liefst een koningswens, een jongen en meisje met andere woorden), zou beginnen, want ze dan waarschijnlijk al uitgevlogen zullen zijn op mijn 50ste. En als laatste en niet in het minste, er altijd een redelijke tikkeltje levensgeluk moest spelen.

Als ik er zo op terugkijk is alles mij wel helemaal mooi gegund geweest, je hoort mij niet klagen.

Misschien is de tijd wel rijp, zo net voor mijn 60ste levensjaar, om eens een overschouwing te maken van wat er mij allemaal in die bijna 60 jaar parten heeft gespeeld.

Ik zou aan een boek kunnen beginnen dat ik dan betitel als 'Hoe schrijf je een succesvol levensverhaal in bijna 60 levensjaren' of nog beter 'ik droomde van 60 mooie eerste levensjaren en daarvan scoorde ik er toch wel minstens 59'.

Als ik voor deze laatste titel zou opteren wordt er dus verondersteld dat ik slechts 1 levensjaar niet gescoord heb, of omgerekend 365 lage dagscores, hetgeen eigenlijk gewoonweg niets is in vergelijking met de 21.535 goeie scores.

Ik monter op en er verschijnt een brede glimlach op mijn gezicht. Tjonge, tjonge, wat een mooi leven heb ik eigenlijk wel. Meer dan 21.000 goeie dagen, dat is in wiskundige termen meer dan 98% van mijn huidige levensloop.

En dan lig ik vandaag 50% van een etmaal te niksen in mijn bed al had ik daar ook 98% gelukkig van kunnen wezen. Dat gaan we dus niet meer doen besluit ik.

Ik bevind me blijkbaar in een sprookjesleven.

Ik trek mijn kamerjas aan en strek mijn armen hooguit de lucht in, bij wijze van een eerste ochtendstretch. Tegelijkertijd tuur ik door het raam de tuin in. Het valt mij op dat er 2 tortelduiven achteraan op de tuindraad elkaar aan het liefkozen zijn.

Ik behoud mijn armen in de lucht om hen niet af te schrikken en volg het liefdesspel aandachtig.

Ze zitten knus naast mekaar, kussen al bekkend tegen elkaar, fladderen even op en neer van opwinding, kussen wederom... tot plots het hoofdje van 1 van de 2 verstijft en mij recht in de ogen kijkt.

Ik zie ze met één oog bedenkend kijken van 'daar staat iemand ons te begluren, wie weet hoe lang al....' Stuitend tegen mekaar stijgen ze op en verlaten ze mijn tuin om hun